

Værdiforøgelse, som bebyggede eller ubebyggede Grunde opnaa ved et Jernbaneanlæg, som Bidrag til Anlægsudgifterne, er det ikke mindre rimeligt, at der ydes Godtgørelse for en Del af den Værdiforringelse, andre bebyggede eller ubebyggede Grunde lide ved samme Baneanlæg. Ved de Baner, der ville blive anlagte efter Loven af 1908, vil der utvivlsomt forekomme flere Tilfælde, i hvilke Ejerne af bebyggede eller ubebyggede Grunde ville lide Tab derved, at disses Værdi blive forringede i Handel og Vandel, om disse Tilfælde end ville blive langt færre end dem, hvor der fremkommer Værdiforøgelse. Ejere af saadanne Ejendomme ville naturligt føle sig ubilligt behandlede, naar de ingen som helst Godtgørelse erholde for det Tab, der paaføres dem, medens der samtidig af den Værdiforøgelse, andre Ejendomme opnaa ved Anlægget, skal afgives en Del af Fordelen. Naar jeg desuagtet ikke har kunnet være med til i det foreliggende Forslag at foreslaa indsat en Bestemmelse om Godtgørelse for Ejendommens Værdiforringelse, er det, fordi jeg mener, at Spørgsmaalet herom ligger udenfor Formaålet for denne Lov, der alene gives til Opfyldelse af Bestemmelsen i Jernbaneloven af 27. Maj 1908 § 14, og denne Bestemmelse gaar kun ud paa, at der af Ejendommens Værdiforøgelse som Følge af Jernbaneanlæg skal svares en Afgift som Bidrag til Bekostningen ved Anlægget. Spørgsmaalet om Erstatning for Værdiforringelse har derfor heller ikke været Genstand for videre Overvejelse i den Kommission, der blev nedsat i Henhold til Loven af 1908. Kommissionen siger herom i sin Betænkning, at den „ikke har fundet Anledning til at optage Spørgsmaalet om Godtgørelse for indtraadt Værdiforringelse til en mere indgaaende Drøftelse“, idet jeg antager, at Kommissionen er gaaet ud fra, at Spørgsmaalet har ligget udenfor dens Opgave. En nøje, ja meget nøje Overvejelse af dette vanskelige Spørgsmaal er dog lige saa nødvendig, som det har været nødvendigt at underkaste Spørgsmaalet om Afgift af Værdiforøgelsen en indgaaende Undersøgelse. Men en saadan nøje Overvejelse og Undersøgelse vilde sikkert tage saa lang Tid, at Lovforslaget ikke kunde gennemføres i denne Samling. Der knytter sig imidlertid ret betydelige Interesser til Lovens Vedtagelse snarest ske kan, idet enkelte af de nye Baneanlæg skulle være ret vidt fremmede. I alt Fald er det mig bekendt, at der er et Baneanlæg i Jylland,

der er bestemt til at aabnes for Drift i Sommerens Løb, og dette vil ikke kunne ske, hvis der ikke vedtages en Lov i Henhold til Jernbanelovens § 14. Jeg finder derfor, at Spørgsmaalet om Godtgørelse for Værdiforringelse af Grunde som Følge af nye Baneanlæg maa henskydes til en særlig Lov, saaledes som det i øvrigt ogsaa blev antydet af den ærede Ordfører i Folketinget under Behandlingen i forrige Samling af det tilsvarende Lovforslag. Allerede som Følge heraf har jeg ikke kunnet tiltræde Mindretallets Ændringsforslag Nr. 10; men jeg vilde heller ikke kunne gaa med til det af en anden Grund, nemlig den, at det gaar alt for vidt, naar der forlanges fuld Erstatning for Værdiforringelsen, medens der kun skal ydes en Del af den Værdiforøgelse, som andre Ejendomme opnaa. Denne Del er af Flertallet foreslaaet til $1\frac{1}{4}$ pCt. aarlig i 50 Aar, hvad der vel repræsenterer saadant noget som knap $\frac{1}{4}$ af Værdiforøgelsen. Forholdet mellem Erstatning for Værdiforringelse og Afgift af Værdiforøgelse vilde altsaa blive ganske uligt.

I øvrigt finder jeg det unødvendigt at gaa videre ind paa Realiteten af dette Forslag, idet jeg ikke tror, det egner sig til Vedtagelse særlig ved denne Lejlighed. Jeg skal derfor anbefale at stemme mod dette Ændringsforslag.

Breinholt: Da den ærede Ordfører i sit indledende Foredrag udtalte sig saa kort — jeg kan for mit eget Vedkommende sige saa overraskende kort — rejste der sig hos mig et stille Haab om, at jeg som Mindretalsordfører kunde fatte mig særdeles kort og nøjes med paa de fleste Steder at henvise til Mindretallets ret udførlige Betænkning. Men efter at jeg nu har hørt den ærede Ordførers andet Foredrag, er dette Haab desværre bristet. Jeg siger „desværre“, thi jeg føler hverken Lyst eller Evne til at optage en polemisk Debat med en saa talevant, saa behændig Debattør, som den ærede Ordfører unægteligt er. Min eneste Chance, men samtidig, haaber jeg ogsaa, gode Chance, vil være den, at Mindretallets hele Standpunkt og de af det stillede Ændringsforslag hvile paa gode, sunde konservative Grundsætninger og Betragtninger af den Art, at jeg vel nok paa Forhaand tør antage, at de i alt Fald ville finde en vis naturlig Sangbund i dette høje Ting. Efter denne Appel til Tingets Sangbund vil det være naturligt, at jeg lidt nærmere gør Rede for